

Marion van de Coolwijk

Het spookhuis

δ

HOOFDSTUK 1

Een nieuwe vriend

„Imke! Heb je nu gehoord wat ik net zei?”

Meester Vlieg kijkt een beetje boos naar het blonde meisje achter in de klas.

Imke Zevenaar heft verschrikt haar hoofd op.

Haar wangen worden langzaam rood. Ze weet niet wat ze moet zeggen. Ze heeft inderdaad niet opgelet.

Haar gedachten zijn bij de naderende vakantie.

Nog maar een halfuur en dan is het eindelijk zover!

Weg school! Weg boeken! Imke kan het haast niet afwachten. Ze kijkt op haar horloge.

De meester zucht. Hij begrijpt dat de kinderen erg naar de vakantie verlangen. Overigens is hij er ook wel aan toe. Plotseling staat hij op en loopt naar Imkes groepje.

De andere kinderen kijken gespannen toe.

Als meester Vlieg bij het groepje is aangekomen, blijft hij staan. Met zijn rechterhand klapt hij het geschiedenisboek van Imke dicht.

Verbaasd zien de kinderen hoe hun meester alle spullen van haar tafel begint op te ruimen.

Het is doodstil in de klas.

Imke schuift haar stoel naar achteren.

Dan mompelt de meester: „Ja, kinderen. We hebben de afgelopen weken allemaal heel hard gewerkt.

Jullie zullen wel moe zijn, hè?”

Sommige kinderen knikken heftig.

De meester gaat verder: „Imke heeft wel een beetje gelijk. De laatste middag voor de grote vakantie is

niet om te werken! Bergen jullie allemaal je spullen maar op!”

De kinderen beginnen razend snel alles op te ruimen. Binnen een minuut is iedereen klaar. Wat zou de meester nu van plan zijn?

Imke draait zich om en geeft een knipoog naar haar tweelingzusje, dat links achter haar zit.

Marloes haalt haar schouders op. Ze begrijpt er ook niets van.

De twee zusjes Zevenaar zitten samen bij meester Vlieg in de klas. Er is in het dorp waar ze wonen, maar één school. Toen de familie Zevenaar naar het dorp verhuisde, moesten de twee zusjes dus wel in dezelfde klas geplaatst worden.

Marloes en Imke lijken verschrikkelijk veel op elkaar. Daarom is het erg moeilijk om ze uit elkaar te houden. De meester heeft zich in het begin dan ook vaak vergist.

Toch verschillen de meisjes wat hun karakter betreft wel van elkaar. Imke is een echte wildebras die alles durft. En ze is de drukste van de twee. Marloes is een stuk rustiger. Toch kunnen de twee zusjes goed met elkaar overweg.

De vader van Marloes en Imke is rechercheur van politie in de nabijgelegen stad. Hij heeft een verschrikkelijk drukke baan. En als hun vader iets op het spoor is, zet hij er alles voor opzij.

Mevrouw Zevenaar werkt vier dagen per week in de supermarkt van het dorp.

De meester loopt nu naar het bord.

Hij pakt een blauw krijtje en schrijft met grote letters: Vakantie. Het is muisstil in de klas.

Wat bedoelt de meester toch?

„Imke?” roept de meester. „Kom jij even voor het bord?”

Imke loopt langzaam naar voren.

Als ze bij het bord staat, geeft de meester haar het krijtje en zegt: „Schrijf jij maar eens op waaraan je denkt bij het woord vakantie!”

Beduusd kijkt Imke hem aan, maar dan beginnen haar ogen te glinsteren. Die gekke meester! Als hij denkt dat hij haar zo kan plagen, heeft hij het mooi mis. Ze weet genoeg dingen die met vakantie te maken hebben. Ze draait zich om naar het bord en begint te schrijven. Steeds meer woorden verschijnen er op het bord. Imke is niet meer te stoppen.

De kinderen in de klas beginnen te giechelen.

Na een paar minuten is het bord helemaal volgeschreven.

Imke kijkt naar de meester en zegt: „Zo goed, meester? Of zal ik aan de achterkant van het bord nog even doorgaan?”

De meester schudt zijn hoofd. „Nee, jongedame. Zo is het wel genoeg. Ik denk dat we nu voldoende woorden hebben. Ga maar weer zitten!”

Imke legt het krijtje neer en gaat naar haar plaats terug.

De meester kijkt naar de klas en vraagt dan: „Wie van jullie kan het belangrijkste woord onderstrepen?”

Even is het stil.

Plotseling staat Marloes op en ze loopt naar voren. Ze pakt het krijtje van de meester aan en zet een dikke streep onder het woord: Jarig. Ze geeft Imke een knipoogje.

De meester glimlacht. Hij weet dat de tweeling

morgen jarig is. Ze hebben vanochtend namelijk al de hele klas getrakteerd. Net als hij iets wil zeggen, zet Marloes nog een streep op het bord. Ditmaal staat de streep onder het woord: Hond. Verbaasd kijkt de meester naar Marloes. „Je moet me toch eens uitleggen wat het woord hond met de vakantie te maken heeft!” zegt hij. Marloes grinnikt. Ze antwoordt: „Imke en ik hebben een hond voor onze verjaardag gevraagd, meester.” „Nou, laten we hopen dat jullie wens uitkomt, dames,” zegt de meester spontaan. Marloes knikt. Ze loopt weer naar haar plaats. Zodra ze bij haar groepje terug is, krijgt ze een duwtje van het meisje, dat naast haar zit. Het is Katja Vierslag, het buurmeisje en vriendinnetje van Imke en Marloes. Samen met haar zus, Tanja, die een klas hoger zit, hebben ze nog niet zo lang geleden een spannend avontuur beleefd. En hierna hebben de meisjes zelf het detectivebureau ‘de vier speurneuzen’ opgericht

Zie: De vier speurneuzen. De geheimzinnige bewaker.

Katja en Tanja wonen sinds enige tijd in het dorp. De vader van de meisjes is computerdeskundige en moet vaak naar het buitenland voor de zaak. Hij ontwikkelt samen met zijn collega’s nieuwe computerprogramma’s. Mevrouw Vierslag werkt bij een omroep op de productieafdeling en ze neemt interviews af. Doordat de ouders van Tanja en Katja vanwege hun werk vaak niet thuis zijn, hebben zij een meisje in dienst genomen, dat Saskia heet! Ze heeft de school voor journalistiek gedaan, maar heeft nog geen baan gevonden, dus ondertussen verdient ze een centje bij

door bij de familie Vierslag voor de huishouding en de kinderen te zorgen. Katja en Tanja kunnen het goed met haar vinden. Imke en Marloes kunnen ook goed met haar overweg.

De schoolbel maakt een eind aan de schooldag. Meester Vlieg geeft alle kinderen een hand en wenst hun een fijne vakantie toe. Even later staan de kinderen buiten.

De vakantie is eindelijk begonnen!

Imke en Marloes wachten samen met Katja op Tanja, die uit een andere klas komt.

Onderweg naar huis praten de vier meisjes honderd uit over de vakantie. Het is zulk mooi weer, dat ze een omweg maken.

„Nog maar één nachtje slapen!” roept Imke blij.

Haar zus glimlacht. Ze zijn allebei ontzettend benieuwd naar hun verjaardagscadeautjes. „Ik hoop toch zo dat we een hondje krijgen,” zegt Marloes.

„Mam en pap weten toch wel dat dat onze liefste wens is?”

Katja moet lachen. „Nou, als ze dat nu nog niet doorhebben! Jullie zeuren nu al vier weken om een hond. Het zou me daarom niets verbazen als jullie geen hond krijgen. Anders hadden jullie ouders dat vast wel gezegd. Al was het alleen maar om van het gezeur af te zijn.”

Imke en Marloes kijken elkaar beteuterd aan.

Daar hebben ze nog niet aan gedacht.

„Zullen we een bosje bloemen meenemen voor mam?

Misschien dat het helpt. Daar, in die tuin, staan mooie bloemen,” zegt Imke. Ze wijst naar een tuin die bij een groot huis hoort, dat al lang leegstaat.

„Ben je helemaal betoeterd,” zegt Marloes.

„Zelfs in de tuin van het spookhuis mag je geen bloemen plukken!”

De vier meisjes staan nu stil.

Tanja en Katja kijken in de richting die Imke aanwijst.

Katja rilt. „Het spookhuis?” Het klinkt niet echt vriendelijk. Ze gaat achter Imke staan.

Voorzichtig gluurt ze over de schouders van haar vriendin naar het huis.

Er staan drie grote bomen naast het huis.

De takken zijn in elkaar verstrengeld en lijken op lange grijparmen. De ramen van het huis zijn vies en op sommige plaatsen zit er een barst in het glas.

Tanja vraagt: „Waarom noemen ze dit eigenlijk het spookhuis?”

Imke haalt haar schouders op. „Ach, de mensen noemen dit huis al jaren zo! Zelfs al toen het nog bewoond was. Wij hebben het ook maar gehoord. Voor zover ik weet, staat het al een hele tijd leeg. Maar het is toch wel griezelig, hoor. Marloes en ik zijn nog nooit in de tuin geweest, want je weet het maar nooit. Misschien woont er wel echt een spook.”

„Hè, bah! Zeg toch niet van die enge dingen!” roept Katja bang. „Ik houd helemaal niet van spoken. Laten we maar snel doorlopen.” Ze loopt naar de overkant van de straat.

Tanja, Imke en Marloes lopen achter haar aan. Even later staan ze voor het huis van Tanja en Katja. „Nou, tot morgen! We komen zo vroeg mogelijk. Tenslotte zijn jullie maar één keer in het jaar jarig,” zegt Tanja. „En ook ik ben benieuwd wat jullie voor je verjaardag zullen krijgen.”

Katja en Tanja gaan naar binnen.

Imke en Marloes zijn in een paar stappen bij hun eigen huis, dat grenst aan het huis van Katja en Tanja.

Als ze het tuinhekje openmaken, loopt mevrouw Zevenaar net naar buiten. „Zo, meiden. Zijn jullie daar eindelijk? Ik heb een lekker kopje thee gezet,” zegt ze.

Imke en Marloes stappen naar binnen.

„Ik houd het niet langer uit,” fluistert Imke. „Ik ga aan mam vragen wat we morgen krijgen!” Ze loopt naar de keuken, waar haar moeder de thee inschenkt. „Mam?”

Mevrouw Zevenaar stopt met het inschenken van de thee, draait zich om en zegt: „Ja, Imke?”

Even is het stil in de keuken.

Marloes luistert in de gang gespannen toe.

Imke schraapt haar keel en vraagt dan op verlegen toon: „Hebben pap en jij al nagedacht over het cadeau voor Marloes en mij?”

Mevrouw Zevenaar kijkt naar het nieuwsgierige gezicht van haar dochter. Ze glimlacht. „Ja zeker! Daar hebben we heel goed over nagedacht!”

Imke kijkt haar moeder vragend aan. Nu weet ze nog niets.

Mevrouw Zevenaar gaat verder met het inschenken van de thee. Ze zegt: „Jullie moeten het nog maar één nachtje uithouden, dames. Morgenochtend krijgen jullie je cadeautje. Eerder niet. En probeer maar niet uit te vissen wat jullie krijgen, want dat vertel ik toch niet.”

Imke kijkt beteuterd naar de grond.

Moeder strijkt haar even over het hoofd. „Nog even volhouden. En nu gaan we een kopje thee drinken.

Gaan jullie mee naar de kamer?’’

De volgende morgen zijn Imke en Marloes al vroeg op. Ze rennen de trap af en stormen de versierde kamer in.

Vader en moeder Zevenaar zitten al samen een kopje koffie te drinken.

Imke en Marloes blijven staan. Ze kijken rond.

Waar staan de cadeautjes? Teleurgesteld zoeken hun ogen de kamer af. Nergens zien ze cadeaupapier.

Hoe kan dat nu? Ze zijn toch jarig vandaag?

Verbaasd lopen ze naar de tafel, waar hun ouders zitten.

„Zo, feestvarkens! Komen jullie eindelijk naar beneden? We zitten hier al een tijd te wachten, hoor!’’ grapt vader.

Imke en Marloes lachen, maar het gaat niet van harte.

Mevrouw Zevenaar staat op en geeft haar dochters een dikke verjaardag zoen.

Ongeduldig wachten de meisjes op wat er komen gaat, maar vader en moeder gaan rustig verder met koffiedrinken. Imke en Marloes snappen er niets van.

Waarom krijgen ze nu niets?

„Willen jullie een kopje thee?’’ vraagt moeder.

De meisjes knikken. Ze gaan aan tafel zitten.

Daar gaat de bel. Het scherpe geluid klinkt door het hele huis.

Imke en Marloes schrikken ervan.

Vader zegt: „Doen jullie even open? Dan kan ik alvast mijn brood klaarmaken.’’

De twee zusjes kijken een beetje boos. Wat is dit nu voor een vreemde verjaardag? Zuchtend staan ze op.

Ze lopen naar de voordeur. De deur zit nog op het nachtslot.

Marloes pakt de sleutel en opent de deur.

Imke en Marloes weten niet wat ze zien.

Wat is dat nu? Op de stoep staat een prachtige herdershond. Om haar nek heeft ze een rood lint met een grote strik. In haar bek heeft de hond een envelop. Ze kijkt de meisjes nieuwsgierig aan.

De tweeling weet niet wat ze moet doen.

„Wie is daar?” roept moeder vanuit de keuken.

„Er is niemand, mam. Alleen maar een hond!”

roept Marloes.

Imke doet een stap naar voren en trekt de envelop uit de bek van de hond.

Nieuwsgierig kijkt Marloes hoe Imke de envelop openmaakt.

„Ooo!” roepen ze allebei tegelijk.

Er zit een mooie verjaardagskaart in de envelop en daarop staat met grote letters geschreven:

Ik ben jullie verjaardagscadeau. Mijn naam is Tonka.
Gefeliciteerd!

Imke en Marloes aaien de hond over haar kop.

Tonka kwispelt met haar staart. Samen met de meisjes loopt ze naar binnen.

Marloes sluit de deur. Als de zusjes in de kamer komen, vliegen ze hun vader en moeder om de hals.

„Ho, ho! Rustig!” roept vader. „Zijn jullie blij met dit cadeau?”

Imke en Marloes knikken. Natuurlijk zijn ze reuzeblij!

Imke vraagt: „Hoe komt u aan Tonka, pap?”

Meneer Zevenaar krabt op zijn hoofd. „Tja...”

zegt hij. „Dat is een heel verhaal. Tonka is eigenlijk